XII. évf. 4. szám 2000. július-augusztus

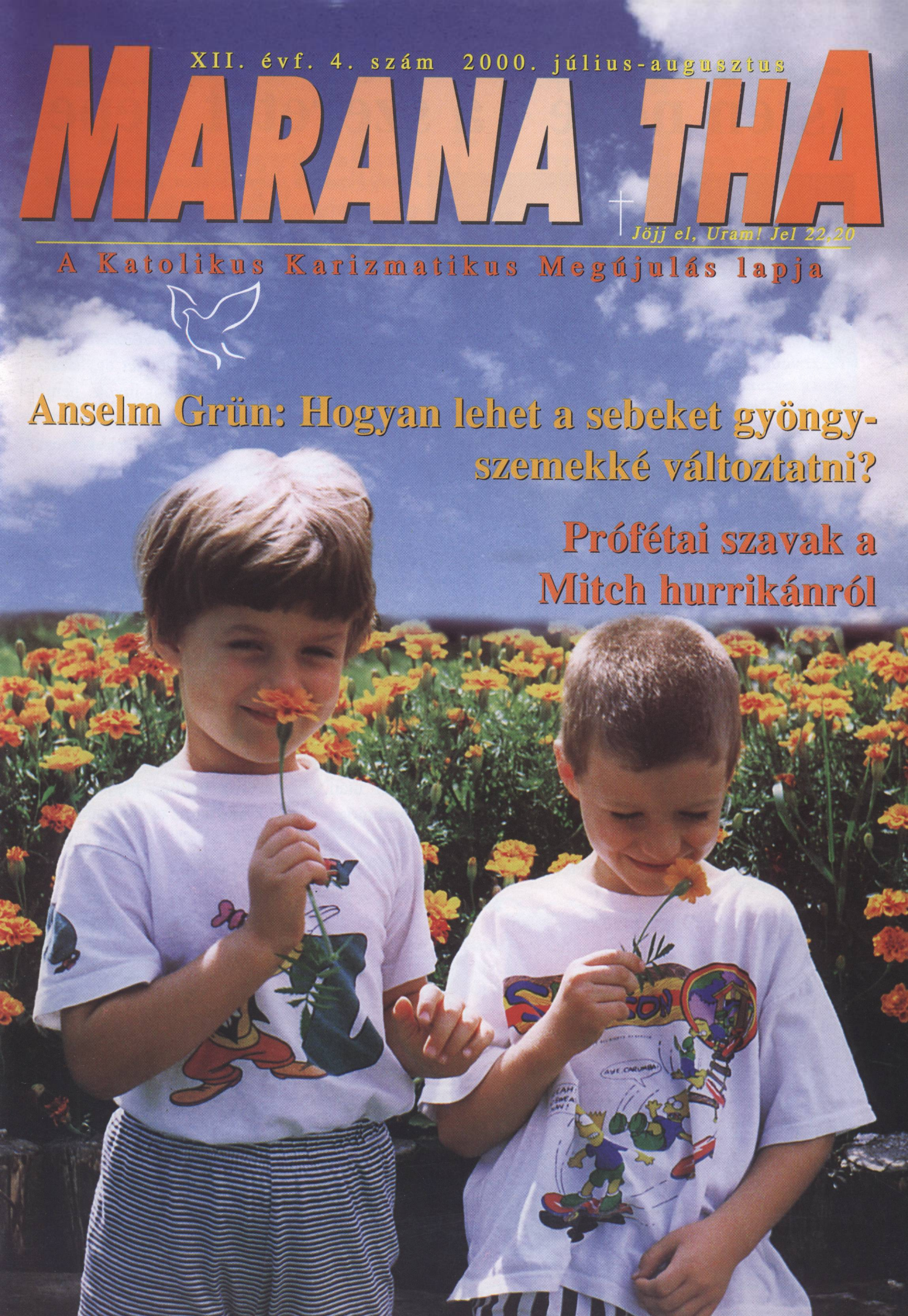
MARANA THA

Jöjj el, Uram! Jel 22,20

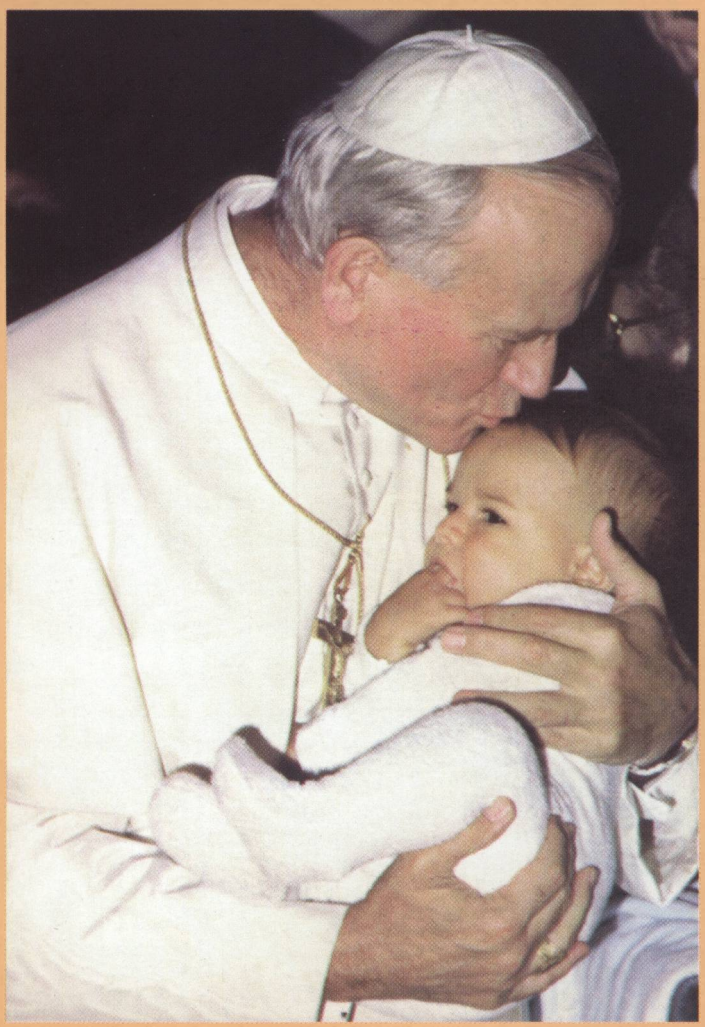
A Katolikus Karizmatikus Megújulás lapja

Anselm Grün: Hogyan lehet a sebeket gyöngyszemekké változtatni?

Prófétai szavak a Mitch hurrikánról

Isten népe - a szeretet népe

"Úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy mindaz, aki Őbenne hisz, el ne vesszen, hanem örök élete legyen." (Jn 3,16)
"Szeressétek egymást, ahogy én szerettelek titeket." (Jn 15,12)
"Isten a szeretet." (1 Jn 4,8)

A történelem folyamán úgy mutatkozott be az egyház a világnak, mint a szeretet egyháza. Az első századokban a pogányok nem törődtek a betegekkel, sorsukra hagyták őket. Jézus követői összeszedték a betegeket és ápolták őket, segítséget nyújtottak az özvegyeknek, a rabszolgáknak és a vándoroknak, a szegényeket tanították az örök igazságokra. Európa első korházait és iskoláit az egyház hozta létre. Azóta is állandó segítséget nyújt a rászorulóknak különböző intézményeken keresztül. Teréz anya Szeretet Misszionáriusai a betegek és elhagyatottak tízezreivel foglalkoznak szerte a világon. De ennél sokkal nagyobb a lelki segítség. Gondolj bele, ha a legeldugodttabb faluban egy megkeresett, elzüllött emberben fölébred a vágy az új élet után, elmehet az egyház papjához és részesülhet a bűnbocsánat ajándékában. Egy világhírű pszihológus azt mondta, ha az egyháznak nem lenne meg ez a szolgálata, akkor Európában (és a világban) az emberek fölfalták volna egymást. Csodálatos a mi egyházunk a szeretet megvalósításában, a testi és lelki segítségnyújtásban!

A végtelenül türelmes Szűzanya

Mesélik, hogy egyszer egy ember így imádkozott az egyik megújult közösségben: „Uram, adj nekem türelmet... de gyorsan!" A tréfán túl el kell ismernünk, hogy ez a kérés eléggé hiteles. Hogyan kérjünk olyan kegyelmet, amelynek nem vagyunk a birtokában? És milyen a türelem természete? A türelem szó sok nyelvben kapcsolódik a kínszenvedéshez, amely kínzó és hosszantartó szenvedést fejez ki. Azt is mondhatnánk, hogy a türelem egyfajta visszatartott, megfékezett és felajánlott türelmetlenség. A korintusi levél himnusza szerint a szeretet türelmes, szó szerint a szeretet *„türelmesen cselekszik"*; a görög eredetiben „makro thümei", szenvedélyes, hatalmas szenvedés fejeződik ki, ami miatt erőszakot kell vennünk magunkon. Azt hiszem, ebben az értelemben kell értenünk Kis Szent Teréz következő kijelentését is: *„Az extázisnál jobban szeretem az áldozathozatal egyhangúságát."* Ugyanezt a gondolatot a következőképpen is értelmezhetjük: egy villanásnyi szeretetnél jobb nekem az a tartós szeretet, amely egyre inkább az emberiségért szenvedő Krisztushoz tesz engem hasonlóvá.

„Mint Isten szent és kedves választottjai, öltsetek magatokra szívbeli irgalmat, jóságot, alázatosságot, szelídséget és türelmet."
(Kol 3,12)

Teréz máriás teológiájában is az áll, hogy Máriának nem volt extázisa, hanem hitből élt. Ez nagyon fontos ahhoz, hogy megérthessük: a Szűzanya fogantatásától kezdve teljes egységben volt Istennel, és ebből következően nem volt szüksége extázisra, nem is kereste azt, hanem csakúgy, mint bárkinél, aki a földön lelki életet él, Istennel való egysége csak erősítette benne a teljes egység, a végső nász utáni vágyat. Valószínűleg ő is abban az állapotban élt, amelyet Keresztes Szent János így ír le az egyik versében: *„Úgy élek, hogy már nem önmagamban élek, s belehalok abba, hogy nem halok meg."*

A türelem az erő adományának egyik következménye. Végül is az a célja, hogy segítségével szembenézzünk a gonosz támadásaival, és ne merüljünk bele a csüggedésbe és a szomorúságba. Ha a türelmet a megpróbáltatások közepette gyakoroljuk, reménység és tökéletesség fakad majd belőle, amint Szent Jakab írja levelében: *„Hiszen tudjátok, hogy hitetek erőpróbája állhatatosságot eredményez, az állhatatosság pedig tökéletessé teszi a cselekedetet. Így lesztek minden fogyatkozás nélkül tökéletesek és feddhetetlenek."*

A türelmetlenség súlyos bűn, mert a kétségre támaszkodik. Azok, akiket a szomorúság és a csüggedés türelmetlenségbe vezet, azt hiszik, hogy kénytelenek olyan emberi megoldásokhoz fordulni, amelyek pedig erősen megbéklyózzák Isten tervét. Idézzünk most egy példát a számos bibliai történet közül: Ábrahám példáját, aki türelmetlenségből szolgálóleányához fordult. Izmael születése máig akadályt jelent Istennek a saját népével kapcsolatos tervei előtt. Az ígéret beteljesedett, a meddő asszony szült, és megszámlálhatatlan utódja lett, de az emberiségnek az a része, amelyet Ábrahám a türelmetlenségével nemzett, a fájdalom misztériuma marad.

Mária példás módon birtokában volt a türelem erényének, s tökéletessége a kereszt tövénél ragyog fel leginkább, ahol állva marad, szilárdan a hitben és a reménységben. Ha nem létezik az övéhez fogható szenvedés, nincs olyan erő, bátorság és olyan képesség sem a szenvedésre, amely nem lázad fel, és amely hasonlítható lenne ahhoz a példához, amelyet a Szent Szűz ad nekünk. Az ő szenvedése hatalmas, mivel osztozik a világ összes édesanyjának szenvedésében, akik elveszítik gyermeküket, s ráadásul együttérzésében osztozik

Jézus kínszenvedésében is. Elveszíti gyermekét és elveszíti Istent. Szívét halálosan megsebzi a világ gyűlölete, amely saját Megváltóját taszítja el. Ugyanakkor egygyéválik Isten kimondhatatlan haláltusájával is, amikor az istenség belesüllyed abba, ami teljesen ellentétes a lényével; az erény a bűnbe, a szépség a csúnyaságba süllyed, mintha a nap is a tengerbe fulladna.

Valóban át kell elmélkednünk Mária példáját és meg kell értenünk, hogy erényei jóval hősiesebbek bármelyik vértanúénál vagy a legnagyobb szentekénél. Dicsősége ettől még nagyobb a Mennyben. Viszont amint a Gyermek Jézusról nevezett Szent Teréz mondja, ez a dicsőség nem választja őt el tőlünk. Eljön hozzánk türelmetlenségeinkben, együtt szenved és sír velünk, és ha bizalommal fordulunk hozzá, ha gyermeki módon ráhagyatkozunk, akkor a megpróbáltatások idején átitat minket türelmével, a legsötétebb és legreménytelenebb helyzetekben pedig megingathatatlan reménységével.

A szeretet türelmetlensége

A türelem velünk és saját érdekeinkkel kapcsolatos. Azonban képtelenek vagyunk ugyanilyen türelmet tanúsítani akkor, amikor másokat igazságtalanság vagy bántalom ér. Elmondhatjuk, hogy a szeretet természetéből fakadóan türelmetlen, mivel csak a másik érdekét látja. Az idők vége kivételezett módon is az isteni türelmetlenség ideje. Szent Pál a rómaiakhoz írt levelében úgy beszél Isten türelmének az időszakáról, mint amelynek Jézus vet véget: *„Őt adta oda az Isten véres engesztelő áldozatul a hit által, hogy kimutassa igazságosságát. Isteni türelmében ugyanis büntetlenül hagyta a korábban elkövetett vétkeket, hogy kimutassa igazságosságát a mostani időben."* (Róm 3,25-26)

A Szűzanya a végsőkig osztozni fog Isten türelmében az emberiség iránt. Vajon nem ő a bűnösök menedéke? Ugyanakkor megmutatja nekünk Kánában, hogy mennyire sürgős számára, hogy megtegyünk mindent, amit Fia mond és kér.

„Az Úr vezérelje szíveteket Isten szeretetére és Krisztus türelmére!" (2Tessz 3,5)

Efraim testvér

»Jöjj velem!«

TANÚSÁGTÉTEL

II/2. rész

Ahogy a repülőgépen ültem Florida felé, azon kezdtem gondolkodni, hogy nem lehet egyszerűen véletlen az, hogy annyi sok ember, akik nincsenek egymással összeköttetésben, mind azt gondolja, hogy megkaptam a gyógyítás adományát. A breviáriumot imádkoztam, és elolvastam a szakaszt a vihar lecsillapításáról (Lk 8,22-25). Olyan volt, mintha az Úr szólt volna hozzám: „Tudod, hogy tökéletes hatalmam van az elemek fölött. Engedelmeskednek nekem. Neked azonban szabad akaratod van. Választhatsz."

Aztán egy ház képét láttam. Élénk képzelőtehetségem van, azt hiszem, Isten ezt arra használja fel, hogy hozzám szóljon. Ebben a képzeletbeli házban az ajtón belül voltam, amikor egy férfi kopogtatott. Kinyitottam az ajtót. Látogatóm nagyon rokonszenves embernek látszott, így hát behívtam.

Azt mondtam neki: „Tekintsd meg ezeket a szobákat. Helyezd magad kényelembe, ahol csak akarod, nézz körül a házban." Követtem a vendégemet, ahogy átment a szobák során. Sok szoba volt, nagyon csinosan berendezve. Egyszerre csak egy bezárt ajtó elé értünk. Az ajtón nagy, sötét betűkkel ez állt: „IDEGENEKNEK TILOS A BELÉPÉS." A férfi felém fordult, és akkor felismertem: Jézus volt az. Megkérdezett: „Briege, miért nem mehetek be ebbe a szobába?"

Azt válaszoltam: „Ugyan, Jézusom, nézd, mi mindent adtam neked. Egy apróságot meg akarok tartani magamnak."

Hallottam, ahogy ezt mondja: „Tudod, Briege, ha nem nyitod ki ezt az ajtót, sohasem tapasztalod meg, mit jelent igazán szabadnak lenni."

Emlékszem arra, ahogy csak bámultam erre a képre, és azt mondtam magamnak: „Vajon mi lehet abban a szobában?"

„Majd megmutatom" – válaszolt az Úr.

A szobában volt a jó hírnevem, az, amit mások gondoltak rólam. Nem akartam, hogy Jézus belépjen ebbe a szobába, mert a jó hírnevemet magamnak akartam megőrizni. Követni akartam Jézust, csakhogy meg akartam tartani az ellenőrzést életem fölött. Nem akartam bolondnak látszani. Semmi olyasmi nem jöhetett szóba, ami a kereszttel volt összefüggésben, azzal, hogy fölvegyem a keresztemet.

Hallottam, hogy Jézus tovább szólt hozzám: „Azt hittem, hogy nekem adtad az életedet."

Tisztán hallottam fogadalmam szavait. Azt ígértem, hogy életemet az Úrnak adom, akármit is kíván tőlem a Szent Klára Nővérek rendjében. Láttam magamat, ahogy a fogadalmamat mondom. Ugyanakkor hallottam Jézust is szólni, amikor a becsukott ajtóra mutatott: „Milyen feltételek mellett tetted ezt a fogadalmat?"

Rájöttem, hogy azt mondtam: „Jézusom, szeretlek, és Neked adom az életemet – de az én feltételeim mellett." Vallási életem sohasem ismeri meg teljesen az örömöt, a békét, az erőt és a bátorságot – mindazt, amit Ő nekem akar adni –, hacsak nem mondok le életem minden részéről, és hajlandó leszek bolondnak is lenni az Ő kedvéért.

Aznap a repülőn ezt mondtam Neki: „Jézusom, tudod, hogy nem bírok visszamenni Floridába, hogy elmondjam az embereknek: megkaptam a gyógyítás adományát. Én imádkozom, Te meg majd beszélj helyettem."

Hazatértem Floridába, újra tanítani kezdtem, elmentem imaösszejövetelekre, és végeztem rendes kötelességeimet. Két hét múlva felkerestem egy imaösszejövetelt, ahol megkértek arra, meséljek kaliforniai utamról. Nem akartam beszélni a gyógyításról, de amikor felálltam, egy hölgy felugrott és azt mondta: „Bocsásson meg nővér, szeretnék valamit mondani. Ön megkapta a gyógyítás adományát. Saját maga is tudja, de jobban törődik azzal, hogy mit mondanak majd az emberek, mint azzal, hogy mit akar Isten."

Ránéztem az asszonyra és azt mondtam neki: „Sohasem láttam eddig Önt az életben. Kicsoda Ön?"

Szabadúszó író volt Kanadából. Azt mondta, hogy amikor egy reggel felébredt, az arcom képe megjelent előtte a szobája falán. Végül így szólt hozzám: „Isten felfedte előttem, hogy Ő megadta Önnek a gyógyítás adományát, de Ön fél ettől."

Nem tudta, hogy hol vagyok, a Szentlélek azonban elvezette a tampai Ferences Központba, ahol ezt az imaösszejövetelt tartották. Megszólította az egyik nővért a Központban: „Azt a fiatal ír apácát keresem, aki megkapta a gyógyítás ajándékát." „Itt nincs semmiféle ír nővér" – mondta az apáca. Az asszony azonban makacs volt. „Itt kell lennie!"

Nem emlékeztem rá, hogy valaha is láttam volna ezt az asszonyt. Ránéztem és azt kérdeztem: „Honnan tudja, hogy ír vagyok? A Szentlélek súgta meg?" Az egész dolgot tréfára vettem.

„Orlandóban voltam egy lelkigyakorlaton, amelyen a nővér is részt vett" – mondta. Akkor volt jelen, amikor meggyógyultam. „Tudja, hogy Isten fel akarja használni a gyógyító szolgálatban." Ő tovább beszélt, én azonban nem értettem meg ebből semmit, amit mondott. Megrémültem és azt kérdeztem: „Ó, Uram, mi lesz az elsőseimmel? Mondd, mit kell tennem?"

Ahogy megrohantak ezek a gondolatok, valami gyönyörűséges nyugalom szállt rám, és az a belső hang azt mondta: „Briege, miért aggodalmaskodsz? Hiszel-e engedelmességi fogadalmadban? Tudod, én nem azért adtam neked a fogadalmak adományát, hogy megkösselek, hanem hogy felszabadítsalak igehirdetésem számára. Én engedelmeskedtem Máriának és Józsefnek. Engedelmeskedtem Mennyei Atyámnak. Amit én kérek tőled, az az, hogy légy engedelmes feljebbvalóidhoz és egyházi elöljáróidhoz, és én majd rajtuk keresztül fogod működni."

Erre rögtön azt mondtam: „Ó, hála legyen Istennek, ez most már a főnöknőm problémája!" Ez jól mutatja, hogyan használhatja az ember az engedelmességi fogadalmát tetszése szerint. Azt mondtam magamban: „Nos, most majd úgy fogom ezt tálalni, hogy a főnöknőm és a felsőbb hatóságaim nemet mondhassanak a gyógyítással való foglalkozásomra."

A főnöknőnek azt mondtam: „Nővérem, van itt egy nő, aki cikket akar írni rólam egy képes újságban a gyógyítás adományával kapcsolatban."

Ő rám nézett és azt mondta: „Te jó ég, Briege! Ne keveredj semmiféle gyógyításba! Ennek a dolognak túlságosan szenzáció-szaga van."

Pontosan ezt akartam hallani. „Ne aggódjék nővér. Egy szót sem szólok erről senkinek."

Arra gondoltam, ha valaki kérdezősködik a gyógyítás adományáról, egyszerűen azt mondom, hogy az engedelmességi fogadalmam kötelez, és a főnöknőm nem akarja, hogy erről beszéljek.

Három hét múlt így el, és minden pompásan ment. Úgy tettem, mintha a közösség és az Egyház javát tartanám szem előtt, pedig valójában Briege McKennáért aggódtam, hogy bolondnak fogják tartani Jézusért, azt mondják rá, hogy „ráimádkozó". Arra nem is gondoltam, hogy Jézus is „ráimádkozó" volt.

Két héttel később meghívtak, hogy beszéljek egy egyházközségi nőegylet előtt. Az imáról akartam szólni. Úgy éreztem, hogy jól végeztem a feladatomat, teljes egy órát beszéltem az imádságról, és egyszer sem említettem a gyógyítást.

Két nappal később felhívott telefonon egy asszony, aki ott volt az imaösszejövetelen. A gyógyításról akart velem beszélni. Csodálkoztam, mert nem említettem senkinek a gyógyítást, de mindenesetre elmentem, hogy találkozzam vele. Az asszony elmondta nekem élete történetét. Nagyon tragikus volt. Elszánta magát rá, hogy öngyilkos lesz, de a körülmények nem engedték meg. Aztán hallott arról, amit beszéltem és kíváncsi lett. Amikor látott és hallott engem, nem tetszett neki semmi velem kapcsolatban. Azt gondolta, túlságosan fiatal vagyok ahhoz, hogy tudhassak valamit az imádságról. Elmondta, hogy felkelt és kiment a teremből. Egy szót sem hitt abból, amit mondtam.

Amikor hazaért, újra az öngyilkosság gondolatával kezdett foglalkozni. Ezen az éjszakán engem látott, ahogy bementem a szobájába, és az ágya mellé álltam. Gyorsan tiltakozni kezdtem: „Én nem kerestem fel, otthon voltam az ágyamban."

„Ó, nem" – mondta az asszony. „Itt volt múlt éjjel a szobámban, én pedig nem tudtam megszabadulni Öntől." Úgy látszik, az Úr az én képmásomat használta fel arra, hogy elérjen ehhez a szegény asszonyhoz.

Azt is elmondta, hogy szóltam is hozzá: „Miért nem hisz Jézusban?" Akár nyitva volt a szeme, akár csukva, mindig látott engem és ha elfordult tőlem, ott voltam az ágy túlsó oldalán.

Ahogy ezt elmesélte nekem, azt gondoltam: „Ó, Jézusom, használj fel engem akaratod szerint egész nap, de ne akard, hogy éjnek idején idegen lakásokban csatangoljak."

Hallottam Jézus szavait: „Mintha azt mondtad volna, hogy rám bízod, hogy szóljak, a te részed pedig az imádság lesz."

Ez az asszony teljesen kétségbeesett lelkiállapotban volt. Egyszerre felderült az arca és azt mondta: „Lehetségesnek gondolja, hogy Isten segíthet rajtam?"

Nem sokkal később influenzát kaptam. Ugyanez az asszony felhívott és azt mondta, bízzam Istenben, Ő majd gondot visel rám. Két héttel ezelőtt még meg akarta ölni magát, most pedig ő nyújtott lelki vigaszt nekem!

Az Úr valóban megérintette életét. Teljesen megváltozott, és visszatért a katolikus egyházba.

Ezidőtájt azt mondtam magamnak: „Briege, főnöknő ide, főnöknő oda, amit neked tenned kell, az az, hogy keresed az Urat és azt teszed, amit Ő akar."

Így hát felkerestem egy papot, egy derék, tudós embert, aki bibliakutató volt. Nem akartam a karizmatikus megújulás valamelyik papjához fordulni, mert attól féltem, hogy az túlságosan lelkes lenne, és egyszerűen ilyesvalamit mondana: „Nos, hát csak menjen arra, ahová a Lélek vezeti." Amikor elmondtam a történetemet ennek a lelkésznek, ő így válaszolt: „Tudja, ha én volnék Isten, azt mondanám, hogy adja meg magát. Hányszor kívánja még, hogy Jézus kinyilatkoztassa akaratát? Az egyetlen, amire az Úrnak szüksége van, amit megkövetel, az az, hogy mondja azt, mint Mária: Igen! Isten tiszteletben tartja gyermekeit, és nővéremet is csak kéri arra, hogy teljesítse akaratát. Önnek nincs saját hatalma, tehát nem arról van szó, hogy tud-e valamit tenni. Amit Isten kíván, az az, hogy hajlandó-e igent mondani, és engedni, hogy eszközeként használja."

Szabadkozni kezdtem: „De atyám, honnan tudjam, mikor kell gyógyulásért imádkoznom? Nem mehetek egyszerűen oda egy beteghez, hogy megmondjam neki, imádkozni akarok testi gyógyulásáért."

Az atya csak mosolygott és azt mondta: „Nővérem, nem kell semmit mondania az embereknek. Ha Jézus erre a gyógyító szolgálatra meghívta, akkor Ő el is fogja vezetni az emberekhez, azokat meg Önhöz. Ezt az egyet azonban ne feledje: a fizikai gyógyulás csak egyik oldala a gyógyulásnak. Létezik az érzelmeknek és emlékeknek a gyógyulása is. A legnagyobb gyógyulás azonban a lelki gyógyulás."

Aztán megfogta a kezemet és így búcsúzott tőlem: „Nővér, menjen csak haza a közösségéhez, és élje közösségi életét. Tegye, amire mint Szent Klára nővér hivatva van, és ha ez a hivatás Jézustól jön, Ő meg is nyitja az utat."

Briege McKenna ferences szerzetesnővér

Nincs annyi sötétség az egész világon,
hogy akárcsak egyetlen kicsi gyertya fényét is kioltsa!

Imádság gyógyulásért

Uram, Istenem, eredetem és célom! Te vagy a történelem Ura, és Úr vagy az én életem története fölött is! Teremtő erőddel jelen voltál, amikor szüleim egyesültek, és amikor anyám ölén növekedtem. Neked köszönhetem létemet, és köszönöm, hogy most, ebben a pillanatban az egész életemet visszaadhatom Neked, annak a bizalomnak a szabadságával, amellyel Te magad ajándékoztál meg. Emlékeimben nem tudok visszamenni életem kezdetéig, de *„a Te szemed látta, hogyan jöttem létre"* (Zsolt 139,16). Te ismered mindazokat a körülményeket szüleim életében, amelyek talán mindmáig rám nehezednek és akadályoznak, hogy egészen eltaláljak Hozzád és önmagamhoz. Nem én akartam az életemet, nem én terveztem meg a jellememet és adottságaimat. Nem tudom felfogni, hogy miért van szenvedés, és miért kezdődik el mindez már a születéssel. De bízom Benned! Te engem is, mint minden embert kezdettől fogva szerető gondoskodással kísértél. Szent Fiad minden csalódásunkat és kétségbeesésünket magára vette és elszenvedte. Köszönöm Neked, hogy Jézus szenvedéseinek az erejében meg akarsz engem gyógyítani, és ezt máris, ebben a pillanatban elkezded!

Én nem tudok születésem folyamatáról és életem első éveiről sem. De azt tudom, hogy édesanyám, vagy az őt helyettesítő ember a nagy-nagy bizalom paradicsomát képviselte számomra. Talán már akkor megkezdődött bennem a bizalmatlanság, az aggódás, az ellenségeskedés. Talán a még föl sem ébredt szellemem valamilyen csalódást őrzött meg a mélyén...

Uram, most mindezt odaadom Neked!

Uram, Istenem! Te tökéletes vagy és csakis Te vagy tökéletes, Te vagy az önzetlen szeretet! Engedd egyre jobban és jobban megtapasztalnom, hogy a gyermeked vagyok, hogy megismételhetetlen emberségemben fontos vagyok Neked, és igent mondasz rám! Gyógyítsd meg legbenső ösztöneimet és törekvéseimet minden túlzástól! Engedd megtapasztalnom szerető közelségedet, ha túlságosan kevés szeretetben, dicséretben és elismerésben volt részem. Ha pedig már gyermekként túlzott dicséretet, hamis elismerést kaptam, akkor vegyél el tőlem minden hamis biztonságot, minden túlzott önbizalmat és minden önmagamért való aggódást!

(Kérd Istent mindazon sérüléseidnek a gyógyulásáért is, amelyek testvéreidhez fűződő kapcsolataidból származnak!)

Életem Istene, hadd gondoljak most rájuk mélységes kiengesztelődő szeretettel. Ha legközelebb találkozom velük, add, hogy jelen legyen közöttünk a Te megbocsátó, önzetlen szereteted! Takaríts el szívünk útjából mindent, ami közöttünk áll! Már most köszönöm Neked, hogy mindezt rendezni fogod!

Istenem, kérlek mindazon élményeimnek a meggyógyítására is, amelyeket serdülő koromban szereztem. Amikor először lelkesedtem igazán, amikor megigéztek más emberek, és olyan társadalomba nőttem bele, amelyben a szívem soha nem tudott egészen Rád eszmélni. Amikor a világ bűne körülvett és mélyen rám nyomta bélyegét, egészen az eddigi óráig! Engedd, hogy eltávolodjam mindezektől! Engedd, hogy a Te erődben, a Te tekinteteddel kísérve teljesíteni tudjam a feladataimat a társadalomban és a számomra készített helyen! Gyógyítsd meg azokat a sebeket, amelyeket a bizalmammal való első visszaélés és a gonoszság első megtapasztalása okozott bennem, s amelyek még mindig bizalmatlanná tesznek Veled szemben! Gyógyíts meg minden hajótörött reményt, túlzott igényt, amit az emlékezetem ebből az időből megőrzött! Kérlek arra is, hogy bocsásd meg mindazokat a csalódásokat és sebeket, amelyeket én okoztam másoknak, ha talán nem is mindig gonoszságból, hanem sokkal inkább tudatlanságból! Istenem, változtasd át mindezeket az élményeimet, és engedd, hogy szomorúság, szégyen és elfojtott harag nélkül tudjak visszagondolni rájuk! Szent Fiad sem tette meg nem történtté a történelem pusztításait és gonoszságait a kereszten, hanem átváltoztatta. Istenem, kegyelmed mindig nagyobb, mint a világ akármilyen nagy bűne. Kérlek, engesztelj ki magaddal, saját magammal és minden emberrel!

Gyógyíts meg, Uram, saját magam bebiztosításának túlzott, önző szükségletéből, hogy ezáltal képes legyek nemcsak saját hasznomért dolgozni, hanem hivatásomat a másoknak és a társadalomnak való szolgálat és a Te kegyelmi adományod gyanánt felfogni. Gyógyítsd be azokat a sebeimet, amelyeket a társadalmi csoportok kölcsönösen ütnek egymáson; gyógyítsd meg a munkásvilágban a kölcsönös elnyomás emlékeit és engedd, hogy Hozzád járuljak, hogy a szükséges társadalmi változásokra ne gyűlöletből törekedjenek az emberek, hanem azért, mert Te vagy a történelem Ura!

(részlet Heribert Mühlen: „Újuljatok meg lélekben" című könyvéből)

Hogyan lehet a sebeket gyöngyszemekké változtatni?

A férfi vallásos lelkületéről

2. rész

A gyógyító, a szerető és a találkozó férfi

Sokan azt mondják, hogy a férfiak állítólag nem mutatják ki gyengeségeiket, hanem elnyomják sebeiket és páncéllal veszik körül magukat, hogy senki se fedezhesse fel azokat. Ez biztosan sok férfi esetében találó megállapítás. Azonban ha valaki férfiasan harcba bocsátkozik, vagy ha zarándokként önmagává válásának a kalandjába bocsátkozik, biztosan megtapasztalja sebezhetőségét és törékenységét. Ez a gyengeségnek nem szentimentális formája, hanem a harcos gyengesége és a zarándok sebezhetősége. Erre példa Achilles, a görög hős, akinek mégis volt egy olyan sarka, ahol sebezhető volt. Vagy Siegfried, akinek a vállára egy fügefalevél hullott, és ezzel ott megszakította sebezhetetlenségét. Mindenki, aki az élet harcaiba bocsátkozik, valahol megsebesül. Társadalmunk beállítottsága pontosan olyan, hogy azokat az erős embereket, akik a rivaldafényben állnak, a gyengéiket megkeresve szabályosan kikémleli.

Sok férfi fél attól, hogy gyengeségei lelepleződnek. Ők vélt páncéljuk mögött elsáncolják magukat, vagy a korrektség külsőségei mögé rejtőznek. Számukra mindenekelőtt az a fontos, hogy semmi hibát ne kövessenek el. Ezért semmit nem kezdeményeznek, semmiféle kockázatba nem bocsátkoznak attól való félelmükben, hogy esetleg belebuknak, és az egész világ rájuk omlik. Az igazi férfi bevallja gyengeségeit. Tátongó sebekkel harcol tovább, még ha a nyilvánosság rá is akaszkodik. A görögök itt agóniáról beszélnek, a férfi intenzív fájdalmáról. Egy amerikai jezsuita szerzetes, Patrik Arnold így vélekedik: *„Egy férfinak meg kell tanulnia, hogy az agóniával együtt éljen, még akkor is, ha úgy dönt, csupán néző marad, vagyis életét »külső szemlélőként« a teraszon egy limonádé mellett a hintaszékben bűbájos nénikéivel tölti."*

Jézus a megsebzett férfi képe. Küzdelmében magára vette a kereszt halálos sebét. A kereszten függ öt sebével: kezének, lábának és szívének sebeivel. Ezek azokat a sebeket jelképezik, amelyek mirajtunk ütődnek, ha kézbe akarjuk venni az életünket, ha másokért tűzbe akarjuk tenni a kezünket, ha lábunkkal az élet útjára lépünk, és ha teljes szívvel egy ügynek vagy egy embernek szenteljük magunkat. A kereszten függő Jézus János apostol számára egyúttal a megsebzett orvos is. A görögök szemében csak a megsebzett orvos képes igazán gyógyítani. Ha valóban szembe nézünk saját sebeinkkel, ha a keresztről elmélkedve a mi életünk során kapott sebekről is elmélkedünk, csak akkor leszünk képesek testvéreink sebeinek a gyógyítására. A kereszt kudarcaink képe, magányosságunké, kétségeinkké és elhagyatottságunké. Az a férfi, aki az élet harcába áll, útján folyton kudarcokat él át, hivatásának gyakorlása közben elérkezik korlátaihoz, összeomlik, amit felépített, házasságát az a veszély fenyegeti, hogy széttörik, és érzi is gyengeségét, hogy egy jó úton tovább menjen a feleségével és a gyermekeivel. Azt tapasztalja, hogy félreismerik, hogy tetteit nem értik meg, része van elutasításban, kigúnyolásban is. Aki nem tér ki ezek elől a sebek elől, hanem elébük áll, annak a spiritualitás

Azzal, amit általában spiritualitásnak neveznek, a férfiak alig tudnak mit kezdeni. Számomra a spiritualitás azt jelenti, hogy felfedezzük a magunk elevenségének a nyomait. És a férfiak a nyomolvasásban, az úttörésben mindig is ügyesek voltak. A spiritualitás a Spiritus-tól, a Szentlélektől ered. És a Szentlélek, a Vivificantus, az Éltető, aki megnyitja saját elevenségének a forrásait, aki bennünket kapcsolatba hoz ezzel a belső forrással, ami mindannyiunkban felbuzog. Ez a spiritualitás, ami segít megtalálnunk a saját életünk csapását, mindenképpen vonzza a férfiakat.

azt jelenti, hogy éppen a sebei által fedezi fel a maga mélységeit és valódi énjét. Az a férfi, aki nem tér ki a sebek elől, Istenhez vezető útján sem a sebek mellett, hanem a sebeken keresztül halad. Siker és elismerés, egészség és erő – nem teherbíró oszlopok. Az igazi alap, ami engem hordoz: Isten. Ezen az isteni alapon nincsenek törékeny alapok. Ezekre valóban lehet építkezni anélkül, hogy félnem kellene életem épületének az összeomlásától.

Aki szembesül tulajdon sebeivel, megtapasztalhatja, hogy sebei gyöngyszemekké változnak – ahogy azt Hildegard von Bingen mondta –, és mások orvosa lehet. Az orvos, a gyógyító, a lelkész, a támasz, az atyai férfi, akinél az ember kiöntheti a szívét – ezek a legfontosabb képei a férfi spiritualitásának. Ezeket a képeket azonban ma más képek takarnak. Ma olyan a férfi képe, aki semmibe se bocsátkozik bele, aki nem követ el hibákat, aki elrejtőzik érzelmeinek a páncélja mögé. Bátorságra van szüksége ahhoz, hogy a másik férfiképet élje. Csak a sebezhető férfi képe vezeti el őt lelki útján a maga valódiságához és Istenhez.

Azok a sebek, amelyekkel a férfi szembesül, nemcsak a harc során szerzett sebek, hanem olyanok is, amelyeket szeretete okoz. A szeretetben egy férfi sebezhetővé válik. A férfihez alapvetően hozzátartozik az, hogy szeret. Dávid a szenvedélyesen szeretni tudó férfi képe is. Nemcsak harcos volt, hanem olyan ember is, aki szenvedélyesen vágyakozott Betsabéra, aki szerette Jonathant, és kimutatta legmélyebb érzelmeit is, amint azt a gyönyörűséges versek kifejezik, amelyekben megénekli a szeretett barát halálát: *„Jaj nekem, miattad, testvérem, Jonathan. Nagyon szerettelek. Csodálatosabb volt a te szereteted irántam, mint az asszonyok szerelme."* (2Sám 1,26) Dávid szenvedélyesen szeretett, ezért tudta Istent is szíve minden vágyával szeretni. A szeretet megtapasztalása nélkül a férfi spiritualitása csupán egy korrekt élet marad. Engedelmesség és akaraterő. A szeretet, a szerelem a jámborok alkalmazkodását és korrektségét spirituális szenvedéllyé változtatja.

A saját sebek elfogadása a férfi még egy őstípusához vezet, a tréfálkozó férfihez, ahogy az a bibliai Jónás történetében is megjelenik. Ez a tréfamester, aki mindent megkérdőjelez, mindenből viccet csinál, hiányzik a mi spiritualitásunkból, ami gyakran örömtelen és humortalan. Ez a tréfacsináló a legmélyebb spiritualitás mellett is mindig rámutat az árnyoldalakra. A megvilágosodás bármily hatalmas is legyen, akkor is vannak árnyoldalai. Az aszkétának is vannak árnyoldalai. A tréfacsináló megóv minket attól, hogy túlságosan ünnepélyesen beszéljünk, akár még mély istenélményeinkről is. Lehetnek spirituális élményeink, de a következő pillanatban konfrontálódhatunk az ellenkezőjével. Ilyenkor Isten nélkülinek, banálisnak, átlagosnak érezzük magunkat. A tréfálkozó férfi minden spirituális ideológiát leleplez. Finom érzéke van aziránt, hogy hol szólnak túlságosan patetikusan vagy rigurózusan a hitről és a vallásról, és hogy e mögött milyen árnyoldalak rejlenek. Valahányszor a spiritualitás dagályossá és túlságosan ünnepélyessé kezd válni, a tréfálkozó széttöri az álarcokat és felismerteti velünk valódiságunkat. A humor az egészséges spiritualitás ismertetőjele. A prüdéria, a moralizmus, a kenetteljes beszéd mindig az olyanok vallásosságának a jelei, akiket már Jézus is joggal leplezett le tréfás képekben, a bolond vagy a vak vezető képében. A nevetéssel azon, hogy mi is emberek vagyunk, felszabadulttá leszünk és megszabadulunk attól a kényszerképzetünktől, hogy olyanok akarjunk lenni, mint a kis istenek.

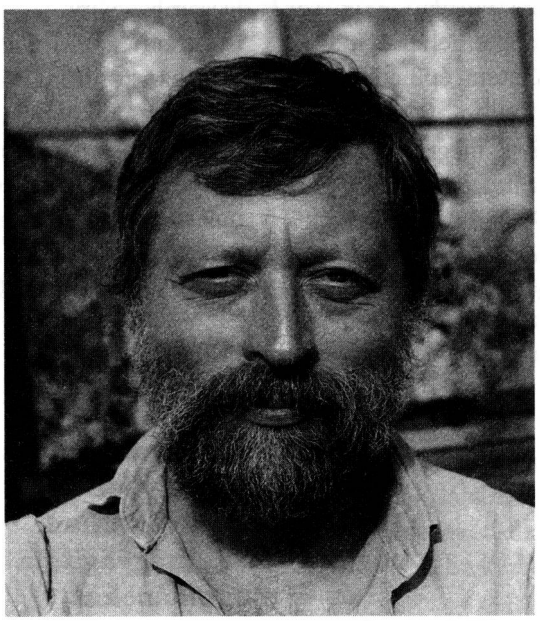
Az apából egy olyan légkör sugárzik, amelyben az embernek kedve támad, hogy az életet megragadja és új megoldásokat keressen. Egy pozitív apaélmény és egyúttal egy egészséges spiritualitás jellemzői: a fantázia és a kreativitás. Politikánk éppúgy, mint a gazdasági életünk a spritualitásnak éppen ezt a két legfontosabb pólusát nélkülözik.

Az apa és a király

A férfihez hozzátartozik, hogy vállalja a felelősséget. A férfi nemcsak a maga családjáról gondoskodik, hanem rokonságáról, a közösségről, a társadalomról, az egyházról is. Évszázadok óta a férfiak gondoskodtak a jogról és a rendről, ők alakították ki az emberi együttélés megbízható alapját. Természetesen ennek a férfias felelősségnek is vannak árnyoldalai. Ez vezetett a patriarchátushoz, amelyet ma sokan támadnak. A férfi felelősségének azonban még ma is nagyon fontos funkciója van társadalmunk részére, amelyben egyre kevesebben készek arra, hogy másokért elkötelezzék magukat és vállalják a felelősséget, pedig ennek is a spiritualitás lényeges alkotórészének kell lennie.

A két legfontosabb kép, ami megfelel ennek a felelősségnek, az apáé és a királyé. Az apa az, aki a gyermekek gerincét erősíti, aki hordozza őket, hogy vállalhassák az életet, hogy kockázatba is belemehessenek és maguk vegyék kezükbe az életüket. Ahol hiányzik

az atyának ez a megtapasztalása, ott az emberek apapótlékot keresnek. Gyakran ez az ideológia: mivel nincs gerincük, szilárd normákra és elvekre van szükségük, hogy gerincüket erősítsék. De ez nem igazi gerinc, csupán csak pótlék. Így nem jöhet létre élet, csak merevség és görcs. Az apából egy olyan légkör sugárzik, amelyben az embernek kedve támad, hogy az életet megragadja és új megoldásokat keressen. Egy pozitív apaélmény és egyúttal egy egészséges spiritualitás jellemzői: a fantázia és a kreativitás. Politikánk éppúgy, mint a gazdasági életünk a spritualitásnak éppen ezt a két legfontosabb pólusát nélkülözik. Így az emberek inkább siránkoznak, mint hogy fantáziával és kreativitással lássanak hozzá problémáik megoldásához. A siránkozással a teremtő erőnket tagadjuk meg. Itt vannak a problémák, amiket meg kell oldani és új megoldásokat kell keresni. Aki ezen csak siránkozik, hogy milyen rossz minden, és hogy nincs mit tenni, az mint ember csődöt mondott.

Számomra a kreativitás az egészséges spiritualitás döntő kritériuma. Számomra a spiritualitás azt jelenti, hogy kapcsolatba kerülök azzal a belső forrással, ami bennem buzog. Ez a Szentlélek forrása, egy fantáziával teli forrás. Vannak, akik sokat és keményen dolgoznak, de ebből semmi sem fakad. Ha én csak önmagamból kiindulva dolgozom, akkor hamar kimerülök. Ha a munka belső forrásból fakad, akkor kedvem telik a munkában. A munka szárnyakat fog adni a lelkemnek, és nem leszek kimerült, mert a bennem lévő forrás kimeríthetetlen, mivel isteni.

Az apa őstípusa a királyéban teljesedik ki. A király szó olyan vezető helyett áll, aki nem uralkodik az embereken, hanem életet kelt bennük. A király egy olyan férfi képe is, aki maga uralkodik ahelyett, hogy mások uralkodnának fölötte; aki békességben él önmagával, ezért képes békét teremteni maga körül. Platón számára a király az a bölcs, aki ismeri az emberi lét magasságait és mélységeit. Így a király képéhez hozzátartozik a bölcs öregember képe is. Természetesen létezik bölcs asszony is, aki megismertet az élet titkaival. Minden férfi őstípusnak van megfelelője a hasonló női őstípusok között. A bölcs öregember mégis különbözik a bölcs asszonytól. A bölcs asszony a születés és a halál titkával ismeretet meg. A bölcs öregember inkább azt a bölcsességet tükrözi, amely akkor jön létre, ha valaki az emberi lét minden magasságát és mélységét megjárta.

A király az egész ember képe, aki minden erőt egyesít önmagában, ami benne nyugszik. János Evangéliuma olyan királynak mutatja be Jézust, aki még szenvedésében és kereszthalálában is királyi méltóságot sugároz. Számomra Jézusnak Pilátus előtt mondott szava vált a férfiúi spiritualitás kulcsává: *„Az én országom nem e világból való."* Bennünk olyan királyi méltóság van, ami nem ebből a világból való, és ezért ezt a világ nem is képes elrabolni tőlünk. Van bennünk egy olyan tér, ahol Isten uralkodik. Ide emberi uralom nem léphet be. Itt szabadok vagyunk az emberek hatalmától, mentesek elvárásaik és igényeik hatalmától, ítéleteiktől és előítéleteiktől. Ahol Isten bennünk lakik, ott senki sem képes megsebezni minket, még önmagunkat sem tudjuk megsebezni megvetéssel vagy lebecsüléssel. Ott a felettes én hangjai sem képesek rezonanciára lelni.

Az a spirituális út, ami minket királyi méltóságunknak ezzel a belső terével kapcsolatba hoz, számomra a misztika. A szemlélődés, ahogy ezt számunkra a sivatagi atyák misztikája leírja, elvezet minket a hallgatás belső terébe, Isten helyére bennünk, amelyben felfedezzük valódi önmagunkat – az eredeti, egyszeri és hamisítatlan képet, amit Isten mindegyikünkről készített önmagának. A hallgatásnak ebben a belső terében Istennel egyek vagyunk, és Isten által önmagunkkal is egyek, sőt, egyek minden emberrel. A misztika az egyesülés élménye. Teljes egésznek érzem magamat. Teljesen a jelen pillanatban vagyok. Egyetértek önmagammal és az életemmel. Az ellentmondások, amelyek gyakran szakadással fenyegetnek, egyszerre eltűnnek. Csak igent tudok mondani magamra. Az idő és az örökkévalóság egybeesik. A misztika válaszol a szétszakítottság élményére.

Ez az a hiány, ami ma sok férfit szorongat. Úgy érzik magukat, mint akiket majd szétszaggatnak, mint akiket ide-oda rángatnak a sokféle kötelezettségek a munkahelyen, a családban, a társadalomban, őrlődnek a vá-

gyaik és az érzelmeik között, az ég és a föld között, a test és a lélek kívánságai között. Egy olyan spiritualitás, amely meg tudja mutatni nekik az egység útját, megszólítja őket, mert mindannyian vágyunk arra, hogy önmagunkkal és a világgal egyek legyünk.

Ennek az egységnek a megtapasztalásához vezethet út a meditáción keresztül, de állhat abból is, hogy minden pillanatban figyelmesen élünk. A misztika nem kellemes érzésekben vagy illuzionista képek szemléletében töltött hallgatás. A misztika sokkal inkább azt jelenti, hogy éberekké leszünk a valóságra, éberek és figyelmesek mindabban, amit teszünk. A misztika azt jelenti, hogy úgy tekintjük a valóságot, ahogy az valóban van. Isten felől nézve megszabadulunk azoktól az illúzióktól, amelyeket a valóságról gyártottunk magunknak. A misztika nem menekvést jelent a kemény realitások elől, hanem ráébredést a valóságra. Szabaddá lenni a valódi tárgyilagosságra, szabaddá lenni a realitásra. Ezért érinti meg a férfi lelkét, aki realistán akar élni, aki semmit sem kíván megjátszani, aki bizalmatlan minden illúzióval és minden túl nagy ígérettel szemben.

Anselm Grün

(Ez egy előadás rövidített megfogalmazása, amit Anselm Grün bencés szerzetes Mainzban tartott. Publik-Forum 1998 Nr. 16.)

Karizmatikus hírek a nagyvilágból

A Mitch hurrikán
Prófétai szavak, amelyek életeket mentettek meg

Julio Flores a nicaraguai Isten Városa közösségből és Johnny Velasquez az Isten Erődje hondurasi közösségből arról tesznek tanúságot, hogy a komoly prófétai szavak hogyan segítettek nekik felkészülni a Mitch nevű hurrikán ellen, ami tavaly ősszel pusztított a Karib-tengeri vidéken és Közép-Amerikában.

1998 januárjában az Úr figyelmeztette őket, hogy hamarosan valami megpróbáltatás ideje következik. Felhívta a figyelmüket a hurrikánokra, a tűzre és más elemi csapásokra, és kérte őket, hogy legyenek készek a védekezésre az özönvíz és a katasztrófák ellen, hogy ezzel is Isten Országát terjesszék.

Februárban ismét szólt hozzájuk: *„Azért hívtalak össze benneteket, hogy tudtotokra adjam, nehéz napok következnek, amikor erős szél fog süvíteni, és elsöpri azokat, akik nincsenek egységben, vagy túl gyengék."*

Áprilisban az Úr beszélt nekik a tengerparti hurrikán fajtájáról és kérte őket, hogy erősítsék meg egymást és a házaikat védekezésül, amit ők meg is tettek.

Májusban ezt mondta az Úr: *„Figyelmeztettelek benneteket az elkövetkezendő nehéz napokra és most újra megerősítem ezt. Azt akarom, hogy legyetek készek menedéket adni azoknak, akiket hozzátok küldök. Ti lesztek az a pajzs, amit védelmül adok szenvedő gyermekeimnek."*

Az Isten Városa közösség így felkészült az elkövetkezendő nehéz napokra, jóval megelőzve ezzel saját országukat és szomszédaikat.

Chale Mantika, az Isten Városa közösség idősebbekből álló tagozatának felelőse így kommentálja a prófétai szavakat, amelyeket kaptak: *„Megbeszéltük a próféciát, amit az Úrtól kaptunk. Néhány dolgot nem értettünk meg belőle. »Bár elég korán van még, de azt akarom, hogy forgassátok a szívetekben szavaimat« – mondta az Úr üzenetében. Másrészről pedig azt láttuk, hogy a természet megvadult az egész kontinensen, s ezért nagy önhittség lett volna azt gondolnunk, hogy pont mi lennénk ez alól a kivételek. Nagyon fontosnak tartottuk, hogy ne nyugtalankodjunk és ne aggódjunk feleslegesen. Isten velünk van, nekünk pedig készen kell lennünk, hogy sokak megmentésére szolgáló bástya legyünk."*

Júniusban Chale figyelmeztette a közösséget az árvíz közeledtére.

Júliusban az Úr ismét szólt: *„Ma arra figyelmeztetlek benneteket, hogy nyugtalanság és terror, kétségbeesés és éhínség tör az országra. Nagy megpróbáltatás következik, de ti ne aggódjatok, legyetek készen. Figyelmeztetlek benneteket az elkövetkezendő dolgokra, még mielőtt megtörténnének, és ti dicsőítitek majd és áldjátok a nevemet. Gyermekeim, az idő, amire figyelmeztettelek benneteket nagyon közel van."*

Más alkalommal az Úr látomást adott: *„Nicaraguát láttam teljes sötétségben, feketeségben, de egy kis fény pislákolt. Az volt az érzésem, hogy hatalmas eső érkezik, de kinyílik egy speciális esernyő, ami megvédi ezt a kis fényt. A »kis fény« a közösségünk."*

Egy másik figyelmeztetés a Bibliából így szólt: *„...íme összetöröm a kenyér botját Jeruzsálemben, súly szerint és rettegve eszik majd a kenyeret, és mértékkel isszák majd a vizet..."* (Ez 4,16)

Chale szavai ebben az időben ezek voltak: *„Nagyon nehéz megérteni és elfogadni Isten üzeneteit, mert noha érthetőek, mégis valami titokzatosság veszi körül őket. Nem hiszem, hogy a szeptember és az október anélkül múlna el, hogy beteljesednének Isten üzenetei. Különösen az az időszak, amikor bár fájdalmakat élünk át, de a közösség megtapasztalja Isten megígért védelmét. Bár pontosan nem tudhatjuk, mi fog történni, Isten azt várja tőlünk, hogy felkészülten találjon bennünket."*

Egy hónappal később valaki ezt mondta nekem: *„Egy látomásban az Úr egy nagy fekete felhőt mutatott nekem, ami beborította az egész országot, és azt kérte, hogy erősítsük meg a házainkat, mert sok ember fog menedéket találni ezekben. Meg fogjuk tapasztalni Isten védelmét az otthonainkon, míg sok más ember háza teljesen összedől."*

S még egyszer hallottuk a figyelmeztetést: *„Hamarosan bekövetkezik az, amiről olyan régóta beszélek nektek."*

Augusztus 12-ére Chale egy speciális imatalálkozót hívott össze a Lincoln főiskolára, a közösség minden tagja számára.

Az új próféciák megerősítették, hogy éhezőket és mezíteleneket fognak látni az utcákon. Megértették, amit végre meg kellett érteniük:

1. Valami olyan fog bekövetkezni, aminek az érkezéséről már tudnak, s nem úgy fog hirtelen rájuk törni, mint egy földrengés vagy egy vulkán kitörés.

2. Közép-Amerika más országait is sújtják ezek az események.

3. Most már elhitték, hogy a leírás, amit Isten a hurrikánról adott, igaz volt és hogy nem a széllel kell törődniük, hanem a vízzel.

Megegyeztek abban, hogy meg kell erősíteni mindenkit a közösségben és életbe kell léptetni az „Alternatív otthon" programot, ami azt jelenti, hogy veszély esetén mindenkinek legyen hová mennie.

Szórólapokat osztottak ki arról, hogy mi a teendő a hurrikán esetén. Ajánlották, hogy mindenki tartalékoljon egy hétre elegendő élelmiszert. Sokan pedig megerősítették az ablakaikat, ajtóikat és kivágták a ház körüli fákat védekezésül a szélvihar ellen.

A felelősök megkérdezték Michet: „Mit jelentenek az Úr szavai, amiket hallottunk?"

Ez volt a válasz: *„Én sem tudom pontosan, de figyelmeztet minket egy különösen nehéz időszakra. Egy olyan időre hívja fel a figyelmünket, amikor a közösségünknek cselekednie kell. Valamit meg kell tanulnunk ebből. Ezt mondta nekünk az Úr: »Olyan embereket akarok, akik készek bármikor, bármit megtenni.« Ő nem mondta ezt nekünk: »E hónap 27-én ez és ez fog történni.« Ő azt mondta, hogy esztelenek lennénk, ha nem vennénk komolyan a figyelmeztetéseit. Miért éppen Közép-Amerika lenne a kivétel, amit nem érintenének az időjárás viszontagságai, amik végigsöpörtek Olaszországon, Kínán és Taiwanon."*

...és októberben megjött az eső.

A Mitch hurrikánt 5-ös erősségűnek regisztrálták. 180 m/s sebességű széllel jött.

Ez volt az évszázad legerősebb hurrikánja a Karib-térségben. Becslések szerint 11.000 ember vesztette életét, az anyagi kár pedig Hondurasban 4 billió US dollár, Nicaraguában pedig 1 billió. Másfél millió otthon dőlt romba és vált teljesen lakhatatlanná Nicaraguában és Hondurasban, amelyeknek az összlakossága 9,6 millió ember. Hondurason az utak 90%-a, és a termény 70%-a ment tönkre. Partjain körülbelül 90 centiméter eső esett október 25-e és 31-e között. Ez az egész évi csapadékmennyiség 58%-a.

Becslések szerint 50 éves fejlődés eredményei semmisültek meg egyetlen hét alatt Hondurasban.

Mindezek mellett Isten kegyelmének köszönhetően a közösség tagjai közül senki sem halt meg, s nagy szerepet játszottak a mentő akciókban.

Az Isten Erődje nevű közösség 20.000 hajléktalannak viselte gondját, akik náluk találtak menedéket addig, amíg a nemzetközi segítség meg nem érkezett.

A Lélek Kardja nevű közösség szintén különböző mentőakciókban vett részt. 50.000 angol fontot küldtek a munkájukhoz Európából, Amerikából, s így ember életek sokaságát tudták megmenteni.

Julio Flores – Johnny Velasquez

Prófétai szavak Ausztráliából

A Katolikus Karizmatikus Megújulás felelőse Melbourneben a Good News újságban egy próféciát közölt, ami a Szentlélek új, bőséges kiáradását jelzi, amely megtisztítja és megszenteli az embereket, s megerősíti a missziós elkötelezettséget.

„A menny újra meg fog nyílni és a Szentlélek vize ismét kiárad. Ez a zuhatag minden kereszténytyel fog árasztani, aki megnyílik nekem és aki kész befogadni ezt az áradatot. Új szintre vezetlek benneteket, egy magasabb szintre. A Szentlélek Vizének eme örvénylő áradata újra megtisztít benneteket bálványaitoktól, amelyeket összegyűjtöttetek.

Személyes és közösségi bűnbánatot ébresztek bennetek, ami megtisztít, megszentel és egyesít titeket. Megmetszelek benneteket és új hajtások lesztek. Új földet adok nektek, ahol én leszek a szívetek Királya és Megváltója – és elmétek kizárólagos Ura. Dicsőíteni fogtok engem az otthonaitokban, az utcáitokon, az országotokban, a nemzetek között, hogy minden térd meghajoljon és minden nyelv hirdesse, hogy én, Jézus Krisztus vagyok az Úr.

Ti fogjátok táplálni az embereket, akik éhezik és szomjazzák a szavaimat és elviszitek őket ünnepelni az én Eucharisztiámra. Az én Lelkem éltető erejével ti fogjátok szeretni szegényeimet, akik olyanok, mint a kiszáradt csontok. Megtanulják az igazságot és szabaddá lesznek. Nyitott szívet és engedelmességet kérek tőletek. Kérjétek az aratás Urát! Könyörögjetek szüntelenül! Többet imádjatok engem, őszintén, teljes szívetekkel! Tegyetek újra engem az első helyre az életetekben! Álljatok készen!"

Fogadd el először azt, ami van!

Van egy alapmagatartás, amely nélkül semmi sem igaz vágyaimban, terveimben, cselekedeteimben. Ez az alapmagatartás a szabadság, amely egyetért a léttel, amely lénye meghatározottsága és korlátai ismeretében **elfogadja önmagát és az egész világmindenséget**.

Ebben a beleegyezésben van valami egyedülállóan magasztos, mint a szerelmesek „igen"-je. Senki sem mondhatja ki helyettem. Én sem mondhatom ki, csak ha leszállok lényem legmélyére, oda, ahol egyedül vagyok Istennel, oda, ahol „az Atya lát a rejtekben". **Létezésem egysége** lényem e titkos alapjában jön létre, ahol egyúttal az összes emberrel is találkozom. Itt nem zárok ki senkit és semmit. Vizsgáljam meg, hogy lelkem legmélyén nincs-e valamilyen titkos lázadás Istennel szemben? Hogy miért ilyennek teremtett, hogy miért ilyen adottságokkal, hiányosságokkal alkotott, hogy miért erre az életpályára hívott? Miért ilyen életkörülményeket adott? Nincs-e bennem sokszor a duzzogó, sértődött gyermek magatartásából, aki haragszik a felnőttekre? Fogadjam el önmagamat olyannak, amilyennek Isten teremtett, még mielőtt változtatni akarnék önmagamon. Isten ajándékozott meg önmagammal. Fogadjam el ezt az ajándékot és köszönjem meg Istennek. Ez a beleegyezés segít, hogy a dolgokat ne önmagukban, hanem összefüggéseikben szemléljem. Így fel fogom fedezni minden élet törvényszerűségét, amely önmagának a kiteljesedését a kölcsönösségből meríti. Az ember nem teljesedhet ki csak a többiekhez való kapcsolat által. Minden létező ajándékká válik a másik számára a kölcsönösség alapján.

A világmindenség kiteljesedése nem jöhet létre csak ehhez az elvhez való hűség által: elfogadom és megvalósítom fokozatosan életem folyamán, hogy leszálljak a mélységbe és lényem magányosságába, hogy felfedezzem felelősségemet minden emberért és azt, hogy Isten ajándékozott meg önmagammal. **Az emberi élet értékét** nem a végrehajtott nagy tettek, nem a hírnév, amely körülvesz, nem az egészség, a gazdagság, az évek száma adja meg, hanem a **szabadság**, amellyel – abban a helyzetben, amelyben vagyok a mai napon, amelyről nem tudom, lesz-e holnapja – **elfogadom önmagamat Istentől és kész vagyok megnyílni a szeretetnek**. Itt kezdődik az élet teljessége.

Hogy ezt a művet végrehajthassuk, Krisztus felállít egy szabályt, amelyet Ő maga is követett, mégpedig a **lemondását**. Nem egy aszketikus lemondását, amely puszta elvonása vagy megvetése a dolgoknak. Ő, aki a teremtményeket alkotta, hogyan kívánhatná, hogy meneküljünk tőlük? Felállítja a **szeretetnek való megnyílás törvényét**, amely mindenen felül emel. Ez az, amit Szent Ignác így fejez ki a Lelkigyakorlatok elején: *„Óhajtani és kizárólagosan azt választani, ami jobban segít a célra, amelyre teremtve vagyunk."* Ezek az alapigazságok elvezetnek Isten első elgondolásához az emberről:

„Isten az embert saját képére és hasonlatosságára alkotta." Hogyan érthetné meg az ember önmagát, ha nem az Atya képmásán keresztül? Benne teremtettünk és Benne érthetjük meg, mik vagyunk. A **Kinyilatkoztatás** ismeretet meg bennünket a mindeneket fenntartó törvényszerűséggel, amely nem más, mint a Szeretet, amely teremt és közli önmagát. Ezt találjuk Isten: az Atya, a Fiú és a Szentlélek életében. Így van ez Jézus Krisztusnál, aki csak Atyjának él. Ez a helyzet a férfi és a nő viszonyában. Ez vonatkozik az egész emberiségre. Bármely lény kiteljesedése csak a másik fél elismerése és az önmagáról való radikális lemondás által jöhet létre.

Íme, elindulhatunk, és a hit mindjárt meg fogja mondani, milyen kalandra. E világosságnál legalább néhány kérdést tehetek fel magamnak, hogy el ne tévedjek az úton. Tulajdonképpen **egy kérdés** elegendő volna (és ez lehet lelkiismeretvizsgálatom tárgya): **mindabban, ami velem történik, szabad maradok-e ahhoz, hogy szeressek?** Esetleg még sok dologban érzek magamban félelmet, ellenkezést, bosszúságot, gyávaságot. Megtapasztalom gyengeségeimet (korlátaimat). Ilyenkor **megpróbálom-e legalább javamra fordítani** (önmagamban tisztázni) **azt, ami megalázott**, azután pedig – anélkül, hogy megmerevítem magam – **nyitottnak maradni a világosság számára?** Mi lesz ebből? Nem tudom. Elfogadom ezt a bizonytalanságot és hogy védelem és előre kitervelt szándék nélkül maradjak.

Ettől kezdve minden lehetséges lesz, mivel a lényeg a helyére van téve. Ne szökjünk meg a valóság elől. Sem a világ, sem a magunk valósága elől. Azt szeretnéd, ha a dolgok másképpen állnának? Azt szeretnéd, ha más lennél? Hogy magad megváltoztasd, hogy őket megváltoztasd, **fogadd el először azt, ami van**.

Láthatod, nincs szó arról, hogy bármit is letagadj életedből vagy mindennapos gondjaidból, hanem arról, hogy kicsit mélyebbre szállj, azokba a mélységekbe, ahol találkozol a Teremtő Szeretettel!

– De hát ez már maga a tökéletesség!

– Igen, de csak csírájában. **Ez a kiindulási pont**. Ez alaphoz életem bármely szakában visszatérhetek. Mindig ugyanazon kiinduló ponthoz térek vissza, és minden alkalommal újra felfedezem. Igazságának értéke a szerzett és elfogadott tapasztalatok által minden alkalommal csak növekszik. A tökéletesség e csúcsához elérkezve, hátra van még, hogy lemondjak a megelégedettség érzéséről, amely elfog. Ezt az egyensúlyt csak az **előrehaladásban** tudom megőrizni. Aki megáll, hogy önmagára tekintsen, elesik. Nem nyerhetek, csak ha még többet veszítek el önmagamból.

Ezeket az igazságokat újra meg újra át kell elmélkednem. Attól a perctől kezdve, amikor már nemcsak megfontolás tárgyát képezik, behatolnak a szívbe és kimeríthetetlenekké válnak. Akkor minden megváltozik bennem és körülöttem, és minden lehetségessé válik. Az élet keringeni kezd, a Léleké, amelyről nem tudom, honnan jön és hová megy (Jn 3,8). Csak azt tudom, hogy itt van és tuszkol előre. Tehát **elindulok arról a pontról, amelyen éppen vagyok**. Így alkalmassá teszem magam arra, hogy **meghalljam Jézus hívását**. A hívást felismerem, amikor cselekvéssé és életté válik.

Mivel a fentiek vonatkoznak a hivatásra, az elkötelezettségre, az apostolkodásra, mások szolgálatára, önmagunk átadására, jó lesz, ha néhány megjegyzést teszünk, még mielőtt elkezdenénk az elmélkedést:

1. A meghívás mindenkit érint. Bizonyos értelemben ezt mondhatjuk: **minden embernek van hivatása**, amelyet fel kell fedeznie ahhoz, hogy élete egységét megalkothassa. Különösképpen vonatkozik ez minden keresztényre, aki megtért Krisztushoz. Hallja az Ő hívását, hogy az Ő képmására alakuljon, és dolgozzon az Országért az Úr végső eljöveteléig.

2. Minden hivatás elsősorban **személyi elkötelezettséget jelent**, még mielőtt műről beszélhetnénk. Így van ez a mindennapi életben: **az ember akkor találja meg élete értelmét, amikor felfedezi azt a szeretetet, amely annak központját képezi**. Ugyanez vonatkozik Krisztussal való kapcsolatunkra is. Sokan hivatkoznak Rá vagy úgy gondolják, hogy szolgálnak Neki, pedig csak erkölcsi szabályokat tartanak be vagy egy ügyért szállnak síkra. Mindaddig, amíg **Jézus** nem lett **élő személy** számukra – a művek, amelyeket létrehoznak Érte, bármily nagyszerűek legyenek is, ki vannak téve annak, hogy eltűnjenek a sikertelenség keserűségében vagy az érett kor sikerei között. Ezért, mielőtt elhatároznám, hogy ezt vagy azt szeretném tenni, kérdezzem meg magamtól: **kicsoda Ő számomra?**

3. A hivatás mindig egy lépést **előre** jelent. Sokan, hogy hűségesek maradjanak, vissza akarnak térni felfedezésének időpontjához. A hivatás nem kincs, amelyet nem szabad elveszíteni, hanem élet, amelyet ki kell fejleszteni. Ugyanúgy, mint egy személynek a megismerése, a hivatás is állandó újra-felfedezést jelent, anélkül, hogy kimeríthetnénk a róla való ismeretet. Sohasem fejezhetjük be a hivatásba való belépésünket.

Magatartásomat ilyen szempont szerint próbálom irányítani: ahelyett, hogy amiatt nyugtalankodnék, hogy van-e hivatásom vagy sem, és ezt a kérdést tanulmányozás és analízis tárgyává tenném, igyekszem ott elhelyezkedni, ahol meghallom Annak hívását, akiben életem értelmet nyer, és amikor meghallottam, **elindulni arról a pontról, ahol éppen vagyok**.

Kérem a kegyelmet, hogy ne legyek süket a mi Urunk hívására, de gyors és készséges legyek szent akarata teljesítésére!

Meghallottam az Atya hangját

Az Atya évében felfedeztem, hogy semmi sem fontosabb annál, mint hogy minden ember megismerhesse az Atya igazi arcát, ízlelgesse az Ő szeretetét, érezze irgalmát és megbocsátó jóságát. Fontos tudni, hogy az Atya olyannak lát bennünket, amilyennek megteremtett (szeretni valónak). Szeretete feltétel nélküli, elfogad olyannak, amilyenek vagyunk. Amíg ennek tudatára nem ébredünk, kétségek gyötörhetnek, bizonytalanság tarthat fogva és félelem attól, hogy egy-egy bűn elkövetése után elveszíthetjük Őt. A bűntudattól, a szégyenérzettől talán nincs bátorságunk újból és azonnal az Ő karjaiba futni, de ha ezt megtesszük, rájövünk, hogy Isten minduntalan átölel (megbocsát), s ez az ölelés tisztít meg minden szennytől.

Úgy éreztem, az Úr ezt mondja nekem:

Gyermekem! Atyai tervem megtörik az emberi akaraton. A teremtés, a fogamzás, az új élet már nem szent az ember előtt. Atyai szívem boldogságra teremt, életet azért ad, mert magányosan nem lehet szeretni. Az ember szívébe ültetem hát a vágyat, hogy életet hajtson. Ha nem vigyáz, a gonosz gyökerestül kitépi azt. De csak kérnie kell az embernek, s termékennyé teszem a földet, esőt támasztok, erős fává növelem a magot, legyen az akár olyan kicsi is, mint a mustármag. A bő termés áldás, mely gazdagít. A bőség mindig lehetőség arra, hogy adj. Elfogadni – adni, adni és elfogadni: a szeretet körforgása ez, mely él s éltet. Az igenre ne mondj nemet! Ki nemet mond, halált kiált.

Az Én igenem visszhangját hallom a szeretni vágyó szerető lélekben. Az igen megmozdul a szívben, az igen életigenlés, az igen a szív gyökerévé válik, amelyből kihajt a szeretet. Atyai szívem öröme, ember, ég felé kitárt kezed, s égre nyíló szíved virága, a gyermek.

Atyai szívem öröme ez az ajándék, melyet adok. Ember! Sok elmés dologgal veszed körül magad, melyeket már a te kezed alkotott, ezért talán észre sem veszed, hogy az Új Élet az Én teremtésem! Vésd jól hát szívedbe, hogy az életet Én adom s szeretetből adom. Aki elfogadja, igent mond a szeretetre, igent mond rám. Dönt élet és halál között. Vidd hát az üzenetem, mondd el a hírt, mely örömöt áraszt. Aki az Atya igenjét elfogadja, annak majd az Atya is elfogadja az igenjét, amikor dönteni kell örök élet vagy örök halál között.

Hajnalodott. Ébredezett minden. Pihésen, puhán, álmosan életre kelt a világ. Egy lány arra ébredt, hogy megmozdult benne egy élet. Elmondta anyjának. Döbbenet fogadta az érkezőt, az élni akarót. Keserű lett miatta minden, ami addig örömöt nyújtott. Mi legyen a sorsa? – majd eldönti az, akinek útjában áll. Akinek számára ez veszélyt jelent. És így lett a bölcső egyben koporsó is. Az anyaméh kifordította magzatát. A hálálhír az égbe szállt. Vele a kicsi lélek is, aki így imádkozott: *Atyám, bocsáss meg neki, mert nem tudja, mit cselekszik! Atyám, ne fordítsd el tőle arcodat! Atyám, teremts benne új szívet, hogy be tudja fogadni az életet!* – Imádkozzatok azokért, akik el akarják pusztítani az Új Életet!

Simon Emilné

A mosoly értéke

Semmibe se kerül, de sokat teremt.
Gazdaggá teszi azokat, akik kapják,
és nem juttatják koldusbotra azokat, akik adják.
Egy pillanatig él csak,
de emléke néha örökké megmarad.
Senki sem olyan gazdag, hogy meglehetne nélküle
és senki sem olyan szegény,
hogy ne lenne gazdagabb tőle.
Táplálja a jóakaratot az üzleti életben,
boldogságot teremt az otthonban,
és mindenütt a barátság biztos jele.
Pihenés az elfáradt embernek,
napfény a csüggedőnek,
világosság a szomorkodóknak,
és a természet legnagyszerűbb ellenszere
a bajokkal szemben.
Nem jelent földi javakat senki számára:
nem lehet megvenni, elkérni, kölcsönkérni vagy
ellopni – csak önként lehet odaadni.
Ha valaki túl fáradt ahhoz,
hogy mosolyogni tudjon,
akkor legalább Te nézz rá derülten.
Senkinek nincs annyira szüksége a mosolyra,
mint annak, aki maga nem tud mosolyogni.
Ha meg akarod kedveltetni magad
az emberekkel, akkor

mosolyogj!

D. Cornage

Mi, keresztények...

BESZÉLGETÉSÜNK folytatása

Béla: Minden ember kizárólagosan a boldogságra született, vagyis minden ember (és teremtmény) alapvető elhivatottsága a Boldogság. A boldogságot fogalmazhatom úgy is, hogy mindenki arra született, hogy Istenben éljen, vagyis Családja és Otthona legyen. És valóban, mindenki egy Mennyei Otthonba született, még akkor is, ha ezt ideiglenesen nem látja vagy kiesett a fészekből. (Ahol meleg van és biztonság azt szokták Fészeknek, otthonnak nevezni, és ez mindenkinek ingyen jár.) Ha valaki beleszületik ebbe a világba, annak ebbe a boldogságba kellene beleszületnie, de tudjuk, hogy ez a bűnbeeséssel megszűnt. Vitathatatlan azonban, hogy mindenki a boldogságra született, és erre vágyik, mindegy hogy hogyan is fogalmazza ezt meg...

„A szeretet nem abban áll, hogy mi szeretjük Istent, hanem hogy Ő szeret minket, és elküldte a Fiát bűneinkért engesztelésül." (1Jn 4,10)

Az viszont, hogy hogyan próbálja ezt a vágyát elérni, vagyis milyen úton próbál a Fészekbe visszakerülni, az már nem mindegy! Ennek egyetlen eredményes útja a Szeretet, konkrétan a szeretés...

„Szeretteim, ha az Isten így szeretett minket, nekünk is szeretnünk kell egymást." (1Jn 4,11)

A világra születő teremtmények mindegyike egyrészt különböző szükségletekkel, másrészt az ezek kielégítését célzó képességekkel, adottságokkal rendelkezik. Mindezek értelemszerűen és konkrétan egymáshoz vannak rendelve... Az eredeti rend szerint ebben a működő világban egy dolgunk van, hogy mindenki megkeresse azt a felét, akinek a szükségleteit ki tudja elégíteni. Ha ez megtörténik, akkor lehet Szeretni és ezáltal tapasztalható meg az a valami, amit Boldogságnak hívnak. Ez már az abszolút világba vezet be, melynek jellemzői a fokozhatatlanság, időtlenség.

„Egy az Isten, mindnyájunk Atyja, aki mindennek fölötte áll, mindent áthat és mindenben benne van." (Ef 4,6)

A szeretés két részből tevődik össze, az egyik, hogy valaki valakinek a szükségleteit mindentől függetlenül – és itt nemcsak a viszonzásra gondolok – ténylegesen kielégíti, és a másik, hogy amennyiben ebben akadályozva van, akkor a maximális adás helyébe a maximális elfogadás kerül. Amikor az ember már nem tud nyújtani, nem tud megadni valakinek valamit, akkor a szeretet másik arca jelenik meg, a teljes elfogadás. Ez azt jelenti, hogy a lehetőségeket a végsőkig fenntartja, hogyha tudná, megadná... mint amikor széttárja valaki a karját és széttárva is hagyja, függetlenül attól, hogy a másik él-e a felkínált „ölelés" lehetőségével, avagy elutasítja azt, vagy akár éppen „szembe köp". És ez – a széttárt kar – jellemző az abszolút világra, az Istenre...

„Isten színe előtt Krisztusban beszélünk, mégpedig mindent a ti épülésetekre, szeretteim." (2Kor 12,19)

Ezt a feladatot kapták a házasok, a végsőkig a másik felé fordulni szeretettel... A szükségleteket az Isten teremtette... [Ter 2,18] Aki a másik szükségét kielégíti, annál jelentkezik a boldogság, ami nem összekeverhető az örömmel és az elégedettséggel. Az egyén kezében mindig a boldogság **kulcsa** van. Ha valaki boldogtalan, azért csakis **ő maga** a felelős, nem a másik. Hiszen, ha az ember valakit szeret (ad vagy elfogad totálisan), azáltal és csakis azáltal lehet boldog. És ha valaki nem boldog, akkor ez azt jelenti, hogy **nem szeret**.

„Minden test olyan, mint a fű, a dicsősége, mint a rét virága. Elhervad a fű, s lehull a virága, de az Úr szava örökre megmarad." (1Pt 1,24-25)

Ha valaki arra a kérdésre, hogy „Most boldog vagy?" azt válaszolja, hogy „most nem... most igen...", akkor ott nagyon nagy hiba van. Vagy ugyanezt jelenti, ha valaki a „Szereted X-et?" kérdésre azt válaszolja: „Már nem." Ilyen nincs. Szeretni csak egyszer lehet elkezdeni. Ha pedig egyszer elkezd valaki szeretni, akkor abban **benne van** – ez abszolút kategóriát érint –, időtlenné válik és az nem szűnik meg soha. **A szeretet nem szűnik meg soha.** Formák megváltozhatnak, de a szeretet nem...

„Megismertettem velük nevedet, és ezután is megismertetem, hogy a szeretet, amellyel szeretsz, bennük legyen, s én is bennük legyek." (Jn 17,26)

A házasságban két ember áll egymással szemben, hogy az életközösségben megéljék a teljes adást és a teljes

elfogadást. És ha ezt megélik, akkor belekerülnek az abszolút világba, és ezt hívják Boldogságnak...

„Kinyilatkoztatás nélkül elvadul a nép, de boldogság a sorsa, ha a törvényt tartja." (Péld 29,18)

Az öröm, az elégedettség szintje nem rajtad múlik, hanem mindig a másikon. Ő tesz örömtelivé vagy örömtelenné, attól függően, hogy hogyan reagál rád. Ezt a kettőt viszont, a boldogságot és az örömöt nem szabad összekeverni. Az emberek azt hiszik, hogy a boldogságuk a másiktól függ. „Ha te jó vagy velem, akkor boldog leszek, s ha nem, akkor boldogtalan." Ez tévedés! Ez nem a boldogságot adja, hanem csak az örömöt és a megelégedettséget. De a kettő független egymástól! Lehetsz örömtelen és elégedetlen, de ettől másokat még szerethetsz. Ha te végzed a saját dolgodat, te szeretsz másokat, ennek gyümölcse a boldogság...

„Isten legyen minden mindenben." (1Kor 15,28)

Ilyen tehát ez a világ: van szükséglet, amit ki lehet elégíteni. Ezt a folyamatot hívják szeretetnek. Akit kielégítenek annak jut az öröm és a megelégedettség, aki pedig kielégítette a szükséget, annak jut a boldogság...

„A törvény tökéletes teljesítése tehát a szeretet." (Róm 13,10)

– Tehát lehetek örömteli (például mások Istenhez találását látva), lehetek megelégedett (például jóllakott és kipihent), de a boldogságom (Istenbe vetett hitem és bizalmam, vagyis a biztos Hazatérés tudata) ezek hiányában is teljes lehet, mindig változatlanul teljes... Vagyis a boldogságunkat senki nem veheti el, mert nem emberektől való, míg az örömünk elvétele csak örömtelenné és nem boldogtalanná tesz... Gondolhatunk itt a szentekre, akik a sok szenvedés és nehézség közepette sem veszítették el Istenben gyökerező boldogságukat, hiszen mindenek ellenére szerettek...

„Tehát akár esztek, akár isztok vagy bármi mást tesztek, tegyetek mindent Isten dicsőségére." (1Kor 10,31)

Egy kapcsolat kölcsönösséget feltételez. A szeretet gyakran szeretetet szül, de ha a másik nem reagál és ebből valamiért nem lesz kölcsönösség, viszonzás, az ember feladata akkor is az marad, hogy tegye a dolgát, szeressen tovább. Ahogy Jézus mondja, feledkezzünk meg magunkról, ami azt jelenti, hogy feledkezzünk meg a szükségleteinkről, és ezt bízzuk a többiekre...

„Szeretet és hűség ne hagyjon el soha, kösd a nyakadba, és írd fel a szíved táblájára." (Péld 3,3)

Amióta a világ bűnbeesett, ez a két dolog, az öröm és a boldogság ketté vált. A kezünkben van viszont a szeretet lehetősége, és ez biztosítja a saját boldogságunkat...

A házasságban fontos még kimondani, hogy **„nem te vagy a cél"**, hanem, hogy ezen a kapcsolatformán keresztül éljük meg a boldogságunkat – azáltal, hogy szeretünk – és így kerüljünk Haza. Egymáshoz vagyunk rendelve. Mindenkinek Haza kell kerülnie, nem csak az egyiknek vagy a másiknak. És csak így tudunk Hazajutni. Eszközei vagyunk egymásnak a Hazajutáshoz. Ha a másik nem elégít ki, akkor örömtelen lehet az életed, rengeteget szenvedhetsz, de emellett a boldogságodat senki sem veheti el tőled. Kívülállók mondhatják, hogy „ettől Isten ments" vagy sajnálhatnak, de ettől tökéletesen boldog lehetsz...

„De még ha szenvedtek is az igazságosságért, boldogok vagytok." (1Pt 3,14)

Viszont, ha mindkét fél eszerint gondolkozik, akkor valósulhat meg az, hogy mind a kettőnek adott a boldogsága is, és „mellékesen" örömteli és elégedett mindkettő. Ezt nevezhetnénk paradicsomi állapotnak, Isten teljes elfogadásának, vagy Eredeti Rendnek...

„Három dolog van, amit szeret a szívem. Isten s ember előtt kedves mind a három: A testvérek közt az egység, a baráti szeretet, feleség és férj, akik jól megértik egymást." (Sir 25,1)

– Mi a legnagyobb probléma?

Az, hogy nehéz felfogni, mi a Szeretet és valójában az embereknek nincs képük Istenről. És ez nemcsak a házasságra vonatkozik, hanem minden más emberi kapcsolatra és szituációra is... A házasság egy konkrét módja, lehetősége a Hazatérésnek, pont azáltal, hogy betartjuk az egyetlen utasoknak előírt szabályt, vagyis: te csak szeress és ne törődj semmi mással, és ezt mindenre és visszavonhatatlanul kiterjesztjük...

Jó lenne, ha az emberek megértenék, hogy ez a két fogalom (az öröm és a boldogság) mennyire különbözik és mennyire más. Az öröm és a megelégedettség elmúlik, ha ettél, utána újra éhes leszel, az egész relatív, időben hullámzó és nem folytonos. A relatív világ mindig fokozható, még többet akarsz vagy másképp, stb. Ez a boldogságra nem igaz! Ha valaki igazán szeret, ezáltal boldog lesz, és a boldogságnak nincsen fokozhatósága.

„Isten, aki mindenben mindent véghezvisz, ugyanaz." (1Kor 12,6)

A boldog ember soha nem gondolja, hogy „félek, hogy elmúlik" vagy hogy „még jobb lehetne". Az abszolút világban VAN-ság, időtlenség van. Ha egyszer „megboldogulsz", akkor folyamatosan boldog vagy, függetlenül attól, hogy most sírsz vagy nevetsz, hogy beteg vagy vagy sem, mindig folyamatosan ki mered mondani, hogy boldog vagy, azért mert ezt éled meg. Ezt azáltal kapjuk meg, hogy szeretünk. Ha elkezdek igazán szeretni, abból nem lehet kilépni! Csak belépni lehet és ott örökös tag maradsz!

„Minden jó adomány és minden tökéletes ajándék felülről van, a világosság Atyjától száll alá, akiben nincs változás, még árnyéka sem a változásnak." (Jak 1,17)

– Milyen könnyűnek és szépnek hangzik mindez, de mégis mennyire nem tudjuk ezt megvalósítani...

A bűnbeeséssel kezdődött, a hazugságokkal és torzításokkal távolodtunk el az Eredeti Rendtől. Ez egy kommunikációs probléma... Az egyik nem látja a másikat, vagy ha látja, nem hallja. Állandó félreértés van és ebből adódnak a konfliktusok. Ilyenkor igazságot akarunk tenni, az egyik azt várja a másiktól, hogy az szeresse őt, vagy már nem is várja, hanem saját magát próbálja szeretni. Az egész emberiség ezt csinálja, mindenféle értelemben. „Nem várok, megszerzem magamnak az örömöt és a megelégedettséget." Viszont így elvész a boldogság! Aki a másiktól várja a boldogságot, az közben elveszíti. A kettő együtt akkor valósul meg, ha két azonos célú ember összetalálkozik és teszi a maga dolgát, mindegyik csak szeret...

„Senki sem szeret jobban, mint az, aki életét adja barátaiért." (Jn 15,13)

Valamennyien az „igazi Otthonunkból" robbantunk ki és ide vágyunk vissza... Bele kell tehát halni ebben az Otthonon kívüli világba, hiszen ha ténylegesen magunkról megfeledkezve egyszerűen csak szeretünk, kiszolgáltatjuk magunkat a mindenkori Másiknak. Ez nagyon kockázatos, „teljesen őrült" dolog. Ez valóban az (evilági) életünkbe kerülhet, viszont visszajutunk eredeti Otthonunkba. Mindezt legdirektebb módon a házasságban élhetjük meg...

„Boldogok, akik szeretnek, boldogok, akik örülhetnek majd békédnek!" (Tób 13,14)

Ha még annyira meglehetetlenül is az életed, hogy úgy ítéled meg, hogy ebben a helyzetben képtelen vagy csak adni, ettől még nem kell feladni a szeretést, hiszen még mindig ott van a Szeretet másik arca, a totális elfogadás. Ebben pedig senki és semmi nem akadályozhat meg! Ez esetben csak erre koncentrálj és így ugyanúgy adhatod az életed a Másikért és „megboldogulsz"...

„Hát még azok milyen boldogok, akik hallgatják az Isten szavát, és meg is tartják!" (Lk 11,28)

Mi a teendőm tehát: együgyűvé kell válnom, és ezt az együgyűséget nyugodtan vállalni. Hiszen ha az Eredeti Rendet mindig szem előtt tartom, akkor valóban csak egy a fontos: nekem csak és kizárólag az a dolgom, hogy utas legyek a hajón, ami garantáltan és – a rám vonatkozó egyetlen szabály megtartása esetén – automatikusan Haza visz, történjék az utazás során bármi is...

„A szeretet nem szűnik meg soha." (1Kor 13,8)

F. Merényi Ági

Tartalomjegyzék

Efraim testvér: A végtelenül türelmes Szűzanya 3
Briege McKenna: »Jöjj velem!« 2. rész 4
Heribert Mühlen: Imádság gyógyulásért 7
Anselm Grün: Hogyan lehet a sebeket gyöngyszemekké változtatni? 2. rész ... 8
Karizmatikus hírek a nagyvilágból 11
Fogadd el először azt, ami van 13
Simon Emilné: Meghallottam az Atya hangját 15
F. Merényi Ági: Mi, keresztények – A házasságról 2. rész 16

MARANA THA
A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja
Megjelenik kéthavonta.
Szerkesztőség:
Budapest 1053 Ferenciek tere 9.
Telefax: 317-4895
Felelős kiadó, főszerkesztő:
Katona István
Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség Marana Tha 2000 Alapítványa
Műszaki szerkesztő: Fehérváryné Merényi Ágnes
Készült a GÖDI PRINT Kft nyomdájában
Felelős vezető: Lakatos Imre
ISSN 0865-2805 B/EL/28/1992

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

¤ Megjelent **Ingeborg Obereder: A szeretet sugárzásában** című könyve (150.–Ft, 60 oldal), mely a szentségimádáshoz nyújt segítséget, főleg a személyes (spontán) ima által.

¤ A **Katolikus Karizmatikus Találkozón** (2000. június 12. Máriaremete-i kegytemplom előtti téren) **elhangzott tanításokról készült hangkazetták** kaphatók az Emmausz Házban július közepétől.

A nyár folyamán minden kedves olvasónknak jó pihenést és jó lelkigyakorlatokat kívánunk!

FOTÓK:
Címlap: Katona István
Belső borítók: Katona István
Hátlap: Szabó Róbert

Jézus szeretetének példája megtanítja:

° a **gyereket:** hogy szeretetből engedelmeskedjenek szüleiknek, és vágyakozzanak növekedni "korban, bölcsességben és kedvességben, "Isten és emberek előttt." (Lk 2,52)

° a **fiatalokat:** hogy a szeretet tapintatosságával segítsék egymást lelkileg kiteljesedni; nem birtokolni a másikat, hanem Isten gyermekét tisztelve szolgálni. Nem az ösztönök szabadosságában élve, hanem lelkileg megismerve egymást, megtanulni boldoggá tenni.

° a **szülőket:** hogy készek legyenek szeretetből áldozatot hozni egymásért és gyermekeikért "hogy nem lankadó hűséggel szolgálják egymás boldogságát" (v.ö: 1 Jn 2,12-14).

° az **idős embereket:** hogy életük értelmét megtalálják a szeretetből fakadó megbocsátásban, türelemben, jóságban, kedvességben. Így válik a szeretet minden életkorban az élet forrásává és az örök élet eszközévé (v.ö.: Mt 25,31-45).

100 Ft

” Boldog ember, aki gonoszok
tanácsát nem követi,
bűnösök útján nem jár,

Olyan ő, mint a fa dús
vizű patak partján,
mely idejében meghozza
gyümölcsét,
levele nem fonnyad;
minden munkáját siker kíséri. ”

Zsolt 1, 1-3